

БРАНИМИР СЪБЕВ
ОБЕСЕНИЯТ ЗАТВОРНИК

chitanka.info

Бледият сърп на луната се показва за миг сред облаците и веднага се скри обратно зад тях, сякаш бе надникнал в дълбините на човешките мозъци и се бе изплашил от мислите, които се таяха в главите на хората. Вече бе почти полунощ и в Атика всички затворници спяха. Е, почти всички.

В килия 218 на Източния блок един затворник се въртеше в леглото си и бълнуваше несвързани фрази. Накрая се изправи седнал и се хвана за главата, целият плувнал в пот.

— Не можеш да спиш, а, Рони? — нехайно отбеляза съкилийникът му, който се бе излегал по гръб и съзерцаваше тавана. Беше чернокож и в мрака светеха само очите и зъбите му.

Рон обърна поглед към съседното легло и кимна разтреперан.

— Отново сънувах онзи сън... за убийството...

— Аха, заради който те окошариха ли?

— Същият. Никога няма да забравя това, вярвай ми, Джером. Сякаш се бе случило вчера... Отново натискам спирачката, но камионът поднася и онази жена...

— Знам, знам, разказвал си го вече толкова пъти — с досада го прекъсна Джером. — Но сам си си виновен. Не се сяда зад волана, когато си на половинка „Къти Сарк“. А дори и да седнеш, трябва да внимаваш — все още в света не е общоприето да се блъскат бременните жени, които спокойно си пресичат улицата.

— Не ми го напомняй, по дяволите! — сопна се Рон. — Пък и ти също си в затвора.

— Да, за кражба на телевизор и излизам след три месеца. А ти — след седем години. Дано като изляза да не се попаднеш в килия с някой наш „колега“, който е кръстоска между хипопотам и носорог и отгоре на всичкото е страшно разгонен, ха-ха-ха!

Смехът на Джером огласи килията.

— По-тихо, глупако! — изръмжа Рон. — Искаш надзирателите да довтасат и да ни бият ли?

— Спокойно, Рони, няма страшно. Щом светлините загаснат в десет часа, всеки уважаващ себе си надзирател слиза долу в столовата, където шапките се събират да ядат, пият бира, играят карти, гледат телевизия и тем подобни невинни занимания.

— Искаш да кажеш, че е възможно човек да избяга оттук? — недоверчиво попита шофьорът.

— Да, ако притежаваш диамантени зъби да прегризеш решетките и крила за да полетиш, защото до земята са трийсет фута. Пък дори и с крилца може да не успееш — караулите навън не заспиват никога и стрелят много точно.

Някъде отвън се чу пронизителен писък, пропит с първичен ужас. После се повтори и потрети, след което бе заглушен от цветисти псувни, придружени от тъпи удари.

— Ама как само пици тоя — подсмихна се Джером. — Сякаш е видял стария Сам Макенроу.

— Стария кой? — недочул попита Рон.

— Макенроу, Сам Макенроу. Не си ли чувал легендата за стария Сам Макенроу? Тя е доста популярна по затворите. Това е история за един побъркан изнасилвач. Искаш ли да ти я разкажа?

— Не горя от желание, ама май няма да заспя скоро.

— Добре тогава. Слушай сега.

Та тоя Самюел Макенроу бил към петдесетинагодишен, когато го вкарали в панделата. Преди това бил собственик на някакво павилионче за цигари. Живеел съвсем сам, нямал никакви роднини. Една вечер излязъл с приятели на бар. Петата водка не му понесла много добре и той излязъл от заведението, клатейки се като стар паток. Приятелите му помислили, че отива да се облекчи и не обърнали внимание на излизането му. Да, ама той се запътил право към своя дом, който се намирал на около миля и половина от бара.

Пътят минавал през малък парк. Точно срещу него забързано вървяла някаква девойка на около деветнайсет. Била готино парче — висока, с дълги крака, големи цици и къса черна коса. Тогава на стария Сам му щукнало нещо в замъгления от водката ум, докато ѝ зяпал миниатюрната поличка. Мадамата се опитала да го подмине, но той я хванал за лакътя и я задържал.

— Закъде си се разбързала, малката? — изломотил той.

— Пуснете ме! — сопнала се брюнетката и се опитала да се освободи. Сам обаче я стиснал още по-здраво.

— Спокойно, нищо лошо няма да ти направя — изхилил се той. — Такова готино маце като теб не бива да се разхожда самичко нощно време...

— Причинявате ми болка! — изстенала тя.

— Хайде да си поиграем...

— Пусни ме, дърто копеле! — креснала мацката и сритала Сам по кокалчето.

Жестоката обида и болката в глезена сякаш съборили бент в съзнанието на Сам. Той замахнал гневно и свалил момичето на земята с едно дясно кроше. Замайна от удара, жената се опитала да избяга, но пияният Самюъл паднал върху нея и я затиснал с всичките си деветдесет кила.

— Дърт, а? — ухилил се той. — Може да съм прехвърлил петдесетака, ама ще ти покажа, че още ме бива.

Момичето се мъчело да отблъсне пияния насилник от себе си, но един силен шамар я оставил съвсем без сили. Старият Сами дръпнал ципа на дънките си и го извадил. После разтворил краката на момичето и с един замах свалил белите ѝ бикини. Тя изстенала, когато пияният продавач на цигари ѝ вкарал полунадървения си кур.

— Не... недейте, моля ви — шепнела жената, докато несъзнателно късала копчетата от ризата на своя изнасилвач. От сцепената ѝ вежда течала кръв и капела по земята.

— О-о-о, молиш се значи? Възбуждаш ме! — ръмжал Сам. Разкъсал тънката ѝ блузка и грубо стиснал едната цица. — Колко си ти меки, да... Харесва ти, нали, признай си! Кеф ти е да те чука дърт копелдак в храстите на парка.

Брюнетката извикала, когато Сам ѝ го натикал в дупето. Между краката ѝ се процедила алена струйка, а тя не спирала да вика.

— Май преди не са ти го вкарвали в задника, а, маце? — изхилил се Сам и грубо затиснал устата ѝ с ръка. — Стига си пищяла, че ми проглуши ушите. О-о-о-ох!

Самюел свършил в дупето на жената, чиито сълзи течали от очите ѝ като дъжд. Тогава все още неизтрезнелият изнасилвач стиснал с големите си ръце шията на момичето. То се замявало отчаяно и започнало да дере лицето на своя осквернител, който сега се превръщал и в неин убиец. След малко и последната искрица живот напуснала обезчестеното тяло на младата жена. Сам дръпнал ръцете си от врата ѝ и изтрил потно чело.

Изведнъж силен удар в гърба проснал Сами до тялото на неговата жертва. Той изохкал и се обърнал. Над него се бил надвесил

ухилен полицаѝ на не повече от два̀сет и пет-шест години. Бил огромен и здрав, поне стотина кила, с къса руса коса, а многобройните следи от акне по лицето му правели усмивката още по-противна. В ръцете си небрежно премѝтал служебната палка, с която бил ударил насилника.

— Я да видим какво имаме тук — не спирал да се хили младокът. — Май тази вечер някой си е позволил известни волности... Така да се каже, бил е много палав, а?

Сам се опитал да се изправи, но повторен удар, този път в слепоочието, го пратил в безсъзнание. Ченгето случайно патрулирало с колата си из квартала, когато чуло виковете на жертвата и дошло веднага да провери какво става. Пазителят на реда сложил белезници на китките на Сам, оба̀дил се в участъка и не след дълго куките се изсипали в малкия парк.

Оттам нататък историята е проста и логична. Осъ̀дили палавия Сами на едина̀десет години без право на обжалване. Облекли го в черен панталон и синя риза, обозначили го с петцифрен номер и го настанили килия на последния етаж. Килия номер 555 (готино число, а?). И тогава започнал един безкраен ад за бившия продавач на цигари. Още първата нощ бил набит и изна̀силен от съкафезника си — сто и петдесет килограмов негър с бръсната глава и мустачки. Всички се подигравали на новодошлия, никой не изпитвал и капка съчувствие към застаряващия изна̀силвач и убиец. Даже измислили „режим“ за Сам Макенроу — „един ден любов, един ден спорте“. Коѐто на затворнически жаргон означавало един ден изна̀силване, един ден пребиване. Дебелият негър Кейн — съкилийникът на Сам — с удоволствие изпълнявал „режима“.

— Ей, Кейн, как е, справяш ли се? — хилел се от насрѐщната килия кльо̀щавият Боско, дрѐбен джебчия, останал с десетина прогнили зъба и стиска̀щ цигара в кривите си пръсти.

— Ти как мислиш? — задъ̀хано отвръ̀щал тлъстият негър, докато работел полуприпа̀дналия Сам.

— Гледа̀й другия път да му туриш един пешкир в устата — избоботил от килия 554 някакъв тип с белези по лицето и татуирани

ръце. — Че току-виж си прехапал езика от кеф този твой застаряващ любовник.

— Ще го запомня — ръмжал Кейн, докато се празнел. Точно както Сам се изпразвал в задника на младата брюнетка, докато я изнасилвал.

И така било всеки ден. Цели три месеца. Често се случвало останалите затворници да си присвояват това-онова от храната на Макенроу в столовата. Старият продавач на цигари не смее да направи или каже нещо. Цял живот бил кротък, смирен човек, но в един кратък миг на умопомрачение извършил нещо, което провалило остатъка от съществуването му. Най-вече му липсвала свободата. Но съдбата е жестока и неумолима — когато реши да промени живота на някого, тя го прави бързо, болезнено и необратимо, независимо дали го искаш или не... дали си го заслужил или не.

Ала нервите на Сам Макенроу не изтраяли дълго. Някъде през четвъртия месец от пребиваването си в затвора той решил да сложи край на живота си. Много малко хора на този свят притежават истинска воля, а Сами далеч не бил от тях. Затова една нощ, когато дебелият Кейн сумтял и хъркал, Сам станал тихо от леглото. Дъното на пижамата му било цялото в кървави петна — спомени от лудориите на съкилийника му. Старият продавач на цигари се взрял в малката дупка над главата си — правилен квадрат, разделен на девет по-малки квадратчета с помощта на четири железни пръчки, пресичащи се две по две под прав ъгъл. Било полунощ, а навън имало пълнолуние — прокобен час. Затворникът измъкнал от калъфката на възглавницата си въжето от чаршафени ивици, което бил направил скришом по-рано през деня. Направил бързо примка и навил ритуално въжето тринадесет пъти около примката, та да се получи истинско бесило. Взел един стол от килията, покачил се на него и завързал въжето за една от стоманените пръчки на тавана. После сложил клупа на шията си и го затегнал. Макенроу погледнал за последен път звездите, въздъхнал и скочил напред, увисвайки в центъра на килията.

Въжето издържало. Вратът на Сам също. Той ритал малко, след което се успокоил и душата напуснала тялото му. Останал само оцъкленият труп, облечен в окъсан потник и долнище на пижама.

Случилото се било разкрито чак на сутринта, когато надзирателите дошли да будят затворниците за закуска. Изнесли тялото и го погребали в градските гробища. Ала съвестта започнала да гризе огромния негър, както и някои от затворниците. Те били гузни, защото докарали Сам до състояние да се самоубие. Кейн не се стреснал, като съзрял съкилийника си да виси насред средата на стаята — и друг път бил виждал мъртвци. Но фактът, че е виновен за смъртта му не му давал покой.

И тогава се случило нещо, което накарало всички затворници да заговорят. Три дни след самоубийството на Сам Макенроу шестима надзиратели нахлули през нощта в килия номер 555, където Кейн се търкалял полугол на пода и не спирал да пищи. Пищял с все сила като ужасена жена, а по тлъстото му лице течали сълзи. Надзирателите го изкарали с мъка от килията, като го налагали с палки и го ритали с подкованите си кубинки. Негърът се успокоил чак когато го закарали в лечебницата и го напръскали с вода. Тогава започнал да бърбори през сълзи как се събудил и съзрял Макенроу да виси на чаршафеното въже, а очите му светели в мрака с тъмночервена светлина.

— Истината ви казвам, не съм луд — подсмърчал Кейн. — Видях го да виси и да се поклаща на въжето си, а очите му светеха. Даже ми се усмихна, а от устата му капеха лиги!

— Ти си се побъркал! — скарал му се заместник-директорът на затвора. — Виждаш нереални неща: как ще виси от тавана, като преди три дни го смъкнахме оттам и го погребяхме! Сигурно си сънувал.

— Знам, че няма да ми повярвате — бършел си очите негърът. — Обаче знам кога сънувам и кога съм буден. Той беше там!

— Да не си дрогиран? — изгледал го изпод вежди заместникът. — Знам, че по някакъв начин успявате да вкарате наркотици тук...

— Не, не е така! Моля ви, не ме връщайте повече там!

— За първото все още не мога да ти повярвам, но за второто ще взема мерки. Точно под покрива си, а от оная дупка на тавана духа вятър. Може пък да е появил повечко в празната ти кратуна. От днес ще бъдеш в килия 234.

— О, благодаря ви, благодаря! — изхленчил големият мъж.

Преместили Кейн в килия 234 и той се успокоил, но затворниците продължили да шушукат. Какво е накарало този огромен мъж, който не се страхувал от нищо, да пищи посреднощ като малко

дете? Кошмар може би, или просто вече губел здравия си разум? Никой не повярвал, че му се е привидял стария Сами — всички го подкачали за това, но с намеци, защото огромният негър си оставал опасен човек. Ала от този ден нататък той се променил. Стоял си мирно и тихо, с никого не се заяждал, не се биел и вече не насилвал покритките пандизчии. Излежал си присъдата, напуснал затвора и се хванал на работа в някаква автомивка. Повече никой нищо не чул за него.

Не след дълго в празната килия 555 настанили Боско, дребния крадец от килия 556. И още същата нощ всичко се повторило. Няколко минути след полунощ трима надзиратели и заместник-директорът на затвора влезли в злополучната килия. В ъгъла се бил сврял Боско и крещял с плачевен глас, а насълзените му очи били отправени към зарешетената дупка в тавана. Крещял някакви неразбираеми фрази на родния си френски и не спирал да вика, дори когато го изнасяли от килията.

— Не си измислям! — сопнал се Жан-Батист Клодел, известен повече като Боско. — Дебелият Кейн не беше луд. Видях го така ясно, както виждам вас.

— Какво ви става, бе? — изсъскал заместникът. — Всички сте започнали да откачате. Знаете ли какво ми докарвате до главата с вашите измислици?

— Беше точно такъв, какъвто го описа тлъстото негро — продължавал да дърдори Боско. — Виси си на чаршафените ивици с рошава глава, а очите му светят с една такава червена светлина. Езикът му беше виолетов и провиснал от устата, а от него се точеха лиги.

— Не знам какво да ви правя. Ще те преместя някъде на първия етаж, където се надявам да не ти се привиждат умрели, а засега тази килия ще остане празна.

Така и станало. Преместили Боско на първия етаж и оставили килия 555 без обитатели. Затворниците подновили старите клюки с нова сила, сега участвали даже и надзирателите. Хубаво, привидяло му се нещо на един затворник, ама сега същото го видял и друг. И то по едно и също време — в полунощ. Шансът и двамата да са се побъркали по един и същи начин бил нищожен. Но след дълги спорове

всички стигнали до единодушно решение — килия 555 е прокълнатата, защото в нея витаела душата на самоубил се човек, която не можела да намери покой и затова по-добре да не ти се налага да ходиш там.

Минало известно време и в затвора пристигнал нов „турист“. Казвал се Били. Никой не знаел другите му две имена, нито дали има прякор и какъв е той. Всички го наричали просто Били. Този Били бил спец в краденето на коли — хлапак на двайсетина години, който гордо си крачел из панделата, сякаш е на баща му. Заместникът решил да си направи шега и настанил хлапето в килия номер 555.

— Ще те сложим там — хилел се заместникът. — Как ти се струва?

— Не ми пука къде ще ме сложите. Най-добре да ме настаниш в леглото при жена ти — там ще ми е най-гот.

Усмивката изчезнала от лицето на заместника така бързо, както се била появила.

— Мери си приказките, момко. Тук не е за устатковци като теб. На твое място не бих се надувал, ако са ме хванали да карам крадено камаро с половин кило хашиш в багажника.

— Гепихте ме, щото бях напушен. Иначе едва ли щяхте да ме хванете така лесно. Колкото до това да си меря приказките — намери ми подходящи везни за тая работа.

— Джордж, закарай мистър Били в новия му дом — строго казал заместникът. — Надявам се да му хареса.

Якият надзирател хванал кльощавия крадец на коли и го помъкнал нагоре. На излизане обаче Били успял да се ухили и да подхвърли нагло:

— Пак ти казвам, при жена ти щеше да ми е най-добре...

Надзирателят набутал младока в килията и щракнал ключа.

— Ако случайно се разкрешиш през нощта, момко, ще бъда наблизко, да знаеш — казал надзирателят на тръгване и му смигнал.

— Що за глупост — да крещя? — недоумявал на глас Били.

От отсрещната килия 556 се появило съсухрено старче с оредяла бяла коса, стърчаща във всички посоки.

— Да, синко. Който пренощува в тази килия, неизменно вижда духа на Сам Макенроу в полунощ и се разкрещява от ужас.

— Ама че глупости. Духове не съществуват, дядка.

— Ще видим, ще видим. Когато бях млад, и аз бях така самоуверен като теб. А и тогава...

— Добре, добре, остави ме на мира да поспя — махнал досадно с ръка Били. — Вие старците винаги разправяте наляво-надясно какво е било, като сте били млади. А аз съм уморен и не искам да те слушам.

— Както кажеш, синко — усмихнал се с беззъбата си уста старецът и кривите му пръсти се впили в решетката. — Хей, момче, голям ли го вадиш? Ако ти е достатъчно дълъг, промуши го през решетките и ми го подай, да видиш какви неща умея. Направо ще ти изкарам акъла.

— Разкарай се!

Старецът се отдръпнал и въздъхнал разочаровано. След малко селекторът отчел десет часа и светлините угаснали. Били бил сам в килията и се почесвал по обръснатата глава. От нямане какво да прави бръкнал в гащите си и си го извадил. Макар да не можел да го промуши през решетките и коридора, все пак бил оборудван доста добре и започнал разсеяно да си играе с оная работа. След малко се унесъл и заспал с изваден инструмент.

Било полунощ, когато странно скърцане разбудило Били. Той разтъркал очи и се втренчил пред себе си. Какво, по дяволите...

Дъхът на младока секнал. От решетките на таванския отдушник висял бял мъж, прехвърлил петдесетте, облечен в потник и долнище на пижама. Скърцането, събудило Били, идвало от ивиците чаршаф, с които мъжът се бил обесил. Обесеният бавно се въртял около себе си, а луната го огрявала през малкия отдушник. Дъното на пижамата му било нашарено с кървави петна. Човекът бавно се обърнал към хлапака и го погледнал. Лицето му било небръснато, а от очите струяла мътна червена светлина. Обесеният се ухилил, а виолетовият му език провиснал от устата и от него закапали лиги.

Письците на младия автоджамбаз огласили целия етаж. Десетина надзиратели се втурнали към килията и не след дълго я отключили и нахлули. Били бил прежълтял от страх и пищял колкото му глас държи. Естествено, никой освен него не съзрял призрака. Хлапакът още на следващия ден се побъркал и се наложило да го преместят в лудница.

— И оттогава злокобната килия номер 555 е необитавана. А легендата за призрака на Сам Макенроу се предава от уста на уста между стените на затворите — завърши разказа си Джером и се изсмя злокобно. Рон изтръпна. — Така че не се изненадвай, ако случайно чуеш писъци или съзреш застаряващ мъж да виси обесен от тавана.

— Да бе, да — пренебрежително махна с ръка Рон, въпреки че страхът се бе загнездил дълбоко в него и напомняше за себе си с гъдела между лопатките и студената пот, която го обливаше. — Кое време стана вече?

— Четири и половина — отговори Джером, след като погледна ръчния си часовник. Сетне се усмихна: — Имаме час и половина време сън.

След тези думи негърът се обърна и почти веднага заспа. Рон поклати глава и се изтегна по гръб. Едва ли щеше да спи през този час и половина. Загледа се в тавана, където пукнатините се пресичаха и образуваха странни мрежести фигури в бетона.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.